

ítésre. Harcoljuk ki magunkban azt minden napra, hogy másokkal szemben türelmesek, kedvesek és jók legyünk.

A szentlelket Isten adja nekünk, az az ő ereje, segedelme a szívünkben. Azt cselekszi velünk, hogy mi minden nap azt akarjuk, amit Ő akar. Imádkozzunk hát minden nap érte: „Add Uram nekem a szentlélek erejét, hogy akarjam a te akaratodat!“ Ezért az erőért minden nap meg kell harcolnunk a magunk harcát gyarlóságainkkal. Ma is, holnap is, holnapután is el kell szánnunk magunkat a szentlélek szerinti életre.

Akaratunkat sokszor hatalmába keríti gyarlóságunk. Olyanná lesz gyarló emberi akaratunk, mint a tornádó. Néha ebből, máskor más irányból tör rá életünkre; feldúlja nyugalmunkat, összetöri békénket. Rombolás, könny és vér jelzi útját.

A szentlélek úgy is jön, mint ébresztgető, szelid szellő, tisztító fuvallom. Nyugalmat, békességet hoz szívünkbe. Odaállít Isten mellé; odagyűjt az ő áldott közelébe.

Vegyetek szentlelket, hogy nyugodalmat találjatok a ti szívetekben.

*

Istenünk, hallgass meg minket, kik szegény és gyarló gyermekeid vagyunk. Adj erőt, hogy élhessünk a te szentlelkeddel. Adj bátorságot, hogy felvegyük a harcot a szentlélekért. Töltsd be szentlelkeddel a világot, hogy lakozhassál minden embernek a szívében és béke legyen a földön. Épüljön a te országod szívünkben és a világban a szentlélek által. Ámen.

SCHWEITZER ALBERT*

VEGYETEK SZENTLELKET!

Ap Csel 19, 12

1. Az egykori történet szerint egy lelkész azzal kezdte pünkösdi beszédét, hogy erősen rákiáltott a gyülekezetre: Vettetek-e szentlelket? Majd szétnézett közöttük s még erősebben kérdezte: Vettetek-e szentlelket? Mikor már harmadszor is még erősebben megismételte, az emberek egymásra néztek, azután a lelkészükre s tekintetük ezt mondta: A lelkészünkkel valami baj történt!

2. Pedig jobb lett volna, ha magukba néznek, mert a kérdés oka bizonyára bennük lappangott.

3. Az embernek gyarló élete rendjén mindegyre „szentlelket“ kell vennie. Töltekeznie kell újabb erővel, feszülő vágyakkal, mint az akkumulátornak, hogy szolgálni tudjon.

* Schweitzer Albert ezt a pünkösdi prédikációt, melyet a Christian Register 1947. 8. száma közölt, az afrikai Lambarene kórháza betegeinek mondotta el.

4. Mi a szentlélek? Káténk klasszikus megfogalmazása szerint: „A szentlélek Istennek ereje, jóra való segedelme, az igazság lelke, mely az értelmet felvilágosítja, a szívet megtisztítja, az akaratot megerősíti, szóval megnyugtat és boldogít“.

5. Hogyan vehetjük magunkhoz Isten lelkének ihletését, mi az a szentlélek-vevés? Az, aminek eredményeként Péterék kiálltak az első pünkösdkor. Lelki lélegzetvétel: Istenből. Péterék 50 napig szedték ezt a lélekzetet magukba, de a sokaság pünkösdkor csak a szentlélek „kirobbanását“ észlelte. Ezért „álmélkodának és zavarban valának mindnyájan, mondván egymásnak: Vajon mi akar ez lenni?“

6. Ma már ismerjük ezt a lelki folyamatot, ahogy Péterék a szentlelket vették. Ahogy a gyávákból bátrak, ingadozó kicsinyhitű tanítványokból apostolokká szentelődtek. Azt is tudjuk, hogy a kereszténység történelme folyamán, akik hasonló módon kiálltak az evangélium védelmében, azokban is lefolyt ez a folyamat.

7. Ma is, bennünk is lefolyhatik. Hogyan? Az élet legegyszerűbb alkalmáiban. Mindannyiunknak szükségünk van a lélek felvilágosító, ösztönző, bátorító, vigasztaló erejére. És reánk is szüksége van Istennek akarata munkálására. Nem vár tőlünk nagy dolgot Isten: csak egy jó gondolatot, egy jó szót és jó tettet, mely által szépül a világ.

8. Vettetek-e szentlelket? Ez a pünkösdi kérdés. Igazi ünnepi vallatás. Azt kérdezi: van-e egy jó gondolatod, egy jó szavad, egy teted mások számára?

Én nem rontok rátok ezzel a kérdéssel. Reátok hagyom, ti kérdezzetek: vajon én vettem-e szentlelket, hogy legyen igazi pünkösdi ünnepem? Ámen.

LŐRINCZI LÁSZLÓ

A PÜNKÖSDI LÉLEK

Ap Csel 2, 1—4

A legszebb tavaszban, mikor már minden rügy felfakadt, mikor legtöbb a virág, legszebben dalolnak a madarak, érkezik hozzánk pünkösdi ünnepe. Színes, miként a természet, szép, miként a madárdal, meleg, miként a szeretettel teljes szív.

Pünkösdi a rózsák, a csodák szivárványszínű szépséges ünnepe. A boldogság ünnepe!

A vallásos keresztény ember két nagy eseményt ünnepel: a pünkösdi lélek, a szentlélek kitöltését és az első gyülekezet születésnapját. Ez alkalommal figyelmünket a pünkösdi lélekre, a szentlélek kiteljesedésére fordítjuk.

Történeti folyamában ismerjük az első püskösd eseményeit. Az elfogatás, az elítélés, a golgotai kínszenvedés, a halál s a hegycsúcsról meszeszenyülő kereszt árnyéka sötét, fekete gyászát ráborította nemcsak a Mesterre, a földre, de a tanítványok kis seregének lelkére is. Riadt félnék bárányokként szóródtak szét. Emlékezzünk: még Péter, a legbátrabb is, aki követni meri Jézust a főpap udvarába, remegő lélekkel háror szor tagadja meg őt. Visszatérnek régi foglalkozásukhoz, mert hitük nyiladozó virága elhervadt, odaveszett a Golgotán.

Az egyszerű emberi lélek, mely a kereszt árnyékában a halál, az elmúlás közelségébe jutott, féltve az élet alvó rügyét, csak bezárt ajtók mögött mer suttogva megnyilatkozni. Napok, hetek múlva csodálatos lelki élményképpen zúgó szélnek zendülése tölti be a házat, a tájat, Jeruzsálemet, a lelkeket s a tanítványok kezdenek szólni más nyelveken, új nyelveken, miként a lélek adta nekik szólniok. Megérkezik, felvirrad az első püskösd áldott napja!

Ha lélektanilag vizsgáljuk, mi hozta létre ezt az ünnepet, az első püskösdöt, a léleknek ezt a csodáját, a felolvasott bibliai versekben így találjuk a feleletet: „Egy akarattal együtt valának“.

Amíg az egyedüllét árvaságát és súlyát érezték,

amíg félelemmel telten mindenik menekült,

amíg azt hitték, hogy teljesen elhagyatva vannak,

addig csak gyász, fájdalom, kétségbeesés és reménytelenség töltötte el lelkük. Amikor végre egy akarattal együtt vannak és tapasztalják, hogy él a Mester minden szava, tekintete, szívének szeretete, él az ő csodálatos személyisége, egyszerre kiteljesedik a világ, átzúg rajtuk Isten szent lelkének tüzes lángja, fénye.

Dermesztő tél után a nap csókos sűgára rügyeket bont, virágot fakaszt, új életet teremt. Isten lelke tüzes lángnyelvként a gyász, árvaság, reménytelenség komor telét oszlatta el. Fényt, világosságot, bátorságot öntött a lelkekbe.

A lélek tüze, melyért Jézus keresztfához szegezetten szenved, áldozatot hoz, hogy áldást adjon, a lélek áldását. És az égi lánggal, a püskösd lélekkel megtelnek az apostolok és „kezdenek szólni más nyelveken, miként a lélek adta nekik szólniok“.

Ez az új nyelv a szentlélek nyelve, a Jézus nyelve, a szeretettől át-tüzesedett szívnek nyelve, amelyet kicsi és nagy, boldog és boldogtalan, nevető és síró, beteg és egészséges, ismerős és ismeretlen, mindenki megért.

Ez történt, ez volt a püskösd csoda, az új nyelv csodája. Kitöltetett a szentlélek!

Közel kétezer éve minden évben püskösdöt ünnepel a keresztény világ. A 12 apostol csodája él, megmarad. Ha azonban csak egy szép esemény, ünnepi ruha, melyet időnként, ha érkezik, felvesz az ember, akkor gyorsan elhervadó tavaszi rózsaszirm lenne püskösd története. Más mond azonban az Írás, más mond a lélek, más mond az élet, a te életed! A mondás így hangzik: veszteség, halál, csalódás ért, árván maradtál, egyedül, elhagyottan, fájdalmat, betegséget, szenvedést, félelmet, csüggedést hordozol — nyújtsd ki kezed, tárd ki szíved, lélekben keresd

az egyakaratot hitveseddel, testvéreddel, gyemekeddel, szomszédoddal, munkatársaddal, minden emberrel, és szűk, zárt világodon át így majd az égi láng ma is és megszólalsz a lélek nyelvén te is!

Tudni fogod: másnak is van gyásza, fájdalma. Másnak is van panasza, bánata. Megérted társaidat s azok is megértenek téged. A lélek fényénél meglátod: másnak is van igaza, másnak is van értéke, és neked is vannak tévedéseid, hibáid! Pünkösöd, mely színes, mint a tavasz virága, szép, mint a madár dala, kiteljesedik benned és megszólalsz más nyelven, mint eddig: megbocsátasz ellenségednek, aki megbántott, együttérzel a szenvedőkkel, testvéri, meleg szeretettel szólsz az idegenhez. A szentlélek teljessé lesz benned!

Testvérem! Adja az égi Atya, hogy sebesen zúgó szél zendülése töltse be lelked, formáljon át, alakítson át, tegyen mássá, hogy szólhass azon a nyelven, melyet mindenki megért.

Ez a pünkösdi lélek tanítása. Légy egyakarattal Istennel, felebarátoddal, az emberrel, ma és mindenkoron. Ámen.

SZABÓ DEZSÓ

KIÖNTÖM LELKEMET

Joél 2, 28

„És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre és prófétának a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak“. Ahol és amikor ez történik, ott és akkor pünkösöd születik. Így volt ez háromezer évvel ezelőtt Izraelben, Joél idejében s így volt kétezer esztendővel ezelőtt Jeruzsálemben, a gyászoló, majd öntudatra ébredő, végül az Isten szentlelkét elnyerő tanítványok esetében. Péter a szentlélek birtokában csodálatos prédikációt tartott. Az emberek azt mondták: részeg. Pedig nem volt részeg, csak kiöntötte Isten rá a lelkét.

Így van ez a természet életében is. Nézzétek meg, ilyenkor tavasszal a természet micsoda pünkösödöt ül, Fű, fa, virág! Erdő, mező, berek! Patak, felhő, madár! A kéklő ég, a tündöklő nap! A zsoltáríró hogy is jellemzi ezt? „Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak és újjá teszed a földnek színét“. (Zsolt. 104 : 30).

De vajon csak egyes kivételesekre, mint voltak hajdan Jézus tanítványai, vagy csak kivételes időben, mint amilyen a tavasz a természet életében, — ömlik az Isten lelke? Nem! Isten lelke ömlik örökké, szakadatlanul a világra. Úgy amint mai, ünnepi szentleckénk mondja: „És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre.“ Minden testre, időtől, helytől függetlenül. Mint ahogyan ömlik a napnak fénye a kis ökör-